

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Novum Gratiae Prodigium: Sive Vita Venerabilis Matris, Sororis Joannæ à Jesu Maria Monialis Præcipui D. Claræ Coenobii In Bvrgos

Ameyugo, Francisco de

Coloniæ Agrippinæ

Caput IV. Quomodo Sor. Joanna suæ Religionis Regulas observárit, quam ferventer, quamque eximiè præteriti sui statûs exarcitia etiam in Cœnobio impleverit.

urn:nbn:de:hbz:466:1-37120

propugnandam ordinata esset. Videbat eum deinde super thronum, Divinamque Majestatem illius peramanter contuentem, filiisque ejus benedicientem. Posthæc vidit, quod Christus ad se faciem convertens, cum dicto: Sponsa mea, dic Archi-Episcopo, ut sibi subjectos commoneat & exhortetur, ad Sacrum habitum quem ille assumpsit induendum, per hanc etenim Religiosam vestem assequantur auxilium, & citra sumptus atque impendia facienda Cælum petent. Atque his Cœlestis visum evanuit. Ab eo verò die in Venerabili Virgine sui Ordinis, suiq; Seraphici Patris supra modum increvit. Perpendebat illa crebro in corde suo profundam S. Francisci humilitatem, quod videlicet indignum se reputaret, ad donandum habitum Archi-Episcopi. Eum demissi animi de se sensum cum reliquis S. Patris virtutibus conabatur deinceps Sor. Joanna imitari, nam alioquin nemo pro filio filiae habendus, qui suum Parentem non imitatur. De baptizatis fidelibus Christianis, qui Christi fidem in Baptismo susceperunt ait Evangelista Joannes, quod DEUS dedit illis potestatem filios DEI fieri. Non quidem negat Evangelista, inquit D. Chrysostomus, quod in Baptismo primoque fidei dono nobis infundatur gratia ut Filii DEI simus nihilominus tamen ait: nos tali modo potestatem accepisse Filios DEI fieri, scilicet ne inconsideratè temereque nobis perluadeamus, quod jam citra laborem atq; fatigationem Filii DEI simus, sed quod erimus, si eum nimirum ut Patrem sollicitè sectemur. Tali

Sancti maxime conluntur imitatione.

modo studeat Sor. Joanna per imitationem virtutem atque Sanctorum operum S. Francisci Seraphici Patris sui germanam se filiam exhibere.

CAPUT IV.

Quomodo Sor. Joanna sua Religione Regulas observavit. Quam ferventer, quamque eximie præteriti sui status exercitia etiam in Cœnobio impleverit.

ELIEZER Servus Abrahæ quondam Gen. 24. miro quopiam, singulari, ac notabili signo Sponsam Isaac agnoverat. Præceperat ei Dominus ejus Abraham ut ad Urbem Nachor in Mesopotamiam suosque cognatos proficiscatur, illicque è sua Cognatione Virginem filio suo Isaac in Sponsam deligat. Proficiscitur eò Eliezer, sistit verò ante Urbem Nachor apud quandam fontem cum camelis suis, aitque intra se. Filia Civitatis hujus egressuræ sunt ad hauriendam aquam, Virgo igitur illa, cui ego dixerò, inclina hydriam tuam ut bibam, illa verò mihi responderit, bibe: quin & camelis tuis præbebo potum, ipsa est, quam DEUS Filio Domini mei destinavit. Hæc sunt signa notæque, ait Neotericus non ignotus Author, ex quibus JESU Christi veri Isaac Sponsa cognosci potest. Ad hunc modum potest Sacra Virgo, quæ non modò in præceptis DEI inculpatè ambulat, sed penes hæc in pluribus aliis operibus bonis summo studio sese exercet, pro electa & perfecta Christi Sponsa haberi. Talis omnino fuit Venerabilis Virgo Sor.

Vera Christi Sponsa, seu anima DEO unita, rursus cognoscatur.

Sor. Joannæ à JESU MARIA, prout præfens Caput per memorata jam signa pluribus declarabat.

Religiosa
vite modus,
Ordo, ac
fundamen-
tum.

Primo valdè sollicitè curabat, ut quæ à DEO ei præcepta erant, quæq; illa Deo in Professione fuerat pollicita, quoad esset possibile, perficeret. Religionis suæ Regulas in Professione medio cordis condiderat, à quibus etiam toto vitæ suæ tempore, ne latum pilum deflexit. In sequendo Conventu, ac singulariter Chori frequentatione tenenda, summè accurata sedulaque erat, nec diu neque noctu se ab eo nunquam absentans, quantum totæ ac tam graves ejus sive infirmitates, et modò si pedibus insistere sustinerique posset, tuncq; etiam suum corpus ed traheret, quantum per vires liceret valeretq;. Erat illa omnino ejus opinionis, basim ac fundamentum religiosæ vitæ esse, ut quisq; id, ad quod obligatur, adimpleat, & quod absque hoc fundamento Religiosæ vitæ structura, non aliter subsistat, quàm ingenti mole aurei Colossi, in telteis coctisq; à figulo columnis. Voluntarium sacrificium tuum, inquit Bern. Spiritui Sancto acceptum non est, quamdiu debitum tuum negligas sacrificium: nec possunt voluntaria nostra ei placere opera, quando debita postponuntur. Doctrinam istam apprimè intellexit Sor. Joannæ, seque toto vitæ suæ curriculo tantâ perfectione in eadem exercevit, ut insignis Sor. Joannæ exemplum semper Confortorum oculis ad imitationem obversaretur. Minimè tamen hoc uno contenta fuit. Etenim, uti dictum est, perfecta Christi Sponsa debet non

solum suæ ad quæ obstringitur ritè peragere; ac adimplere, verum etiam nunquam non ultra progredi. Equum tanè est, ait ad suos Religiosos D. Bern. *serm. 47. in Cant.* ut non solum curetis DEI præcepta implere, sed etiam Divinam voluntatem ejus adimplere. Voluntas quidem ejus est, ut adimpleatur ejus præceptum, non tamen præcepit omnia, quæ suæ sunt voluntatis. Voluntas & consilium ejus est, ut omnes ad sublime perfectionis culmen contendant, non tamen id præceptum est, sed consilium. Præcipit DEUS Religiosis omnibus, desponsisque ac dicatis sibi animabus, ut sua promissa vota que fideliter adimpleant. Insuper tamen voluntas ejus est, ut ad majorem etiam perfectionem contendant. Et si Religiosi taliter constituti iique sunt, qui esse debent, ambas profectò partes bene teneant observentque est necesse.

Religiosis
adimplenda
sunt
præcepta
DEI &
consilia,
semperque
ad perfectionem
tendendū.

Ita omninò egit fidelis Christi Sponsa Joannæ; eandem quoque hæc in Parte Sponsus ejus in Professione erudit. Recentet ipsa Sor. Joannæ doctrinas à Christo sibi traditas. Tempore Professionis, inquit illa, „ Aurea doctrina Joannæ demonstrare miserationes. Magnum illi mei Ordinis, suæque Divinæ præsentia amorem indidit, ita ut nunc mihi crux foret ad Cancellos accedere. Instituebat me quoque semper, qualiter mihi vivendum esset, aiebatque uti Cellam ejusdemque leges studiosè observem, utque me à Creaturis segregem, atque ab eis imò & memetipsa expediam „ &

„ & in libertatem asseram. Ut in e-
 „ gressu Cellæ ab eo licentiam egre-
 „ diendi, misericordiamque postu-
 „ lem, ne is egressu meo offundatur.
 „ Ut verba mea pauca moderataque
 „ sint, & antequam effrangentur bene
 „ perpensa. Ut in cœtu hominum pa-
 „ rum loquar, nec unquam quasi do-
 „ cta sim, sed quæ doceri cupiam. Ut
 „ Divinas ejus inspirationes probè
 „ agnoscam, & actu exequar. Ut sem-
 „ per Cœlum, virtutis augmentum,
 „ perfectionemq; majorem desiderè
 „ & concupiscam, observemq; quòd
 „ sua Divina Majestas cœlestas actiones
 „ meas contempletur, meque perind-
 „ amet, atque si id essem promerita.
 „ Obvincta sit magna ejus miseri-
 „ cordia, quòd ipsius Majestati com-
 „ placeat super tam abominabilem
 „ saccum plenum immunditiæ ac tor-
 „ didum, oculos conjicere! Et tu, mi
 „ DEUS, mea quies, meumque uni-
 „ cum bonum poteras cum creares
 „ me, plures alias condere animas,
 „ quæ tibi longè melius quàm ego es-
 „ sent servitutæ, me verò ingratam be-
 „ neficii que immemorem è Creatu-
 „ rarum tuarum numero expungere.
 „ Quin etiam, quòd me ad majorem
 „ semper virtutem perfectionemque
 „ excitulares, penes meum Tutela-
 „ rem Angelum, quatuor mihi Sera-
 „ phinos destinasti. Hæc ex autogra-
 „ pho propriæ illius manus excerpta
 „ sunt, ubi illa consuetâ sibi animi de-
 „ missionem confitetur Divinam Maje-
 „ statem post Professionem, in vitæ Re-
 „ ligiosæ actibus multis eam præceptis
 „ erudivisse. Ipsa verò præfatas institu-
 „ tiones animæ suæ fibris altè inscripsit,
 „ atque ad eorum normam, vitam suam

summâ perfectione composuit. Quâ
 autem Christi Sponsa à votis nuncu-
 patis deinceps sese gesserit, ipsa enar-
 rat: quippe cui obedientiæ præcepto
 id injunctum fuerit. Porro verba il-
 lius ita sonant.

Hæc ut annotarem in virtute O-
 bedientiæ mihi est imposuit. Tan-
 ti enim verò id mihi constat, quan-
 tum DEO perspectum est. Ego ta-
 men hoc ago, & Majestati ipsius of-
 fero hanc mortificationem cum iis,
 quæ sequuntur. Gravenamque ac-
 durum est ut de Virtutum operibus,
 persona illa loquatur, quæ virtutem
 non novit atque in ea ne unum qui-
 dem passum progressa est. Sanè mi-
 hi adinodum grave est, malam vi-
 tam meam intueri, quæ tot spiritua-
 les duces Magistrosque habui, qui
 multa præstantiaq; mihi vitæ agen-
 dæ præcepta dedere, & tamen nihil
 profeci, sed perversam vitæ ratio-
 nem tenui; possemque id etiam san-
 guineis deplorare lacrymis, si ea
 essem quæ esse debeo. Deo sint lau-
 des. Amen. Reverentia Vestra
 præcepit mihi, ut modum tenorem,
 quæ vitæ meæ declarem, quâque ra-
 tione ac methodo diem noctem,
 quæ transigam, uti & pœnas, quas
 de me sumo, quarum sanè adhuc
 dum perpauca sunt. Noctu circa
 horam undecimam Chorum ingre-
 dior; nonnunquam etiam decimâ,
 cum dimidia, vel etiam ipsâ decimâ.
 Priusquam verò eò me conferam,
 oto Coronam Beatissimæ V. M. A-
 RIÆ. Et quia per totum anni de-
 cursum eam orare consueveram,
 ipso Orationis Dominicæ initio ul-
 tra progredi non poteram, ita quòd,
 malus

Series om-
 nium illu-
 num Jo-
 na. intra
 diem natu-
 ralem.

„malus Demon me incitaverit ut de-
 „sistam, aiebat item mihi malè me
 „Coronam recitare, jamque mihi ab
 „ea oranda proposueram desistere.
 „At nostra amantiſſima Domina ſu-
 „prema Regina MARIA mihi præ-
 „cepit, nè Roſarium orare intermit-
 „tam, velleque ſuam Maieſtatem
 „orare mecum; ſic ut ab hora octa-
 „va, vel aliquantò ante, ad uſque no-
 „nam illud orando decurram. Ab ho-
 „ra nona uſque ad decimam colloco
 „me ad Crucem, quandoque longiùs,
 „nonnunquam etiam aliquantò bre-
 „viùs. Deinde me in Chorum con-
 „fero, profundàque reverentiâ incli-
 „no, primùm Venerabili Sacramen-
 „to, tum imagini Chriſti ad Colum-
 „nam, ac demum Crucifixo in fron-
 „te Oſei ſeu Chori. Poſthæc oro
 „ſuper Crucem conſuetas Oratio-
 „nes, quæ apud Stationes Sanctiſſi-
 „mi Sacramenti uſurpantur, & u-
 „num Miſerere. Poſtmodum cruen-
 „tam facio diſciplinam; tumque
 „brevi poſt adveniunt Sorores ad
 „Matutinum. Matutinis laudibus
 „perſolutis, rurfus ego ad preces meas
 „revertor uſque ad horam quartam,
 „aut tertiam. Dumque id temporis
 „diluceſcit, iterum flagris me cædo,
 „hæc verò flagellatio eſt incruenta.
 „Cerca id tempus fores templi reclu-
 „duntur, egoque genibus nixa cho-
 „ro egredior, indeque ambulo in
 „contemplatione cum cogitationi-
 „bus meis ad percipiendam à Cruci-
 „fixo S. Auguſtini benedictionem,
 „atque mox etiam ab amantiſſima
 „D. N. cognomento alba, eandem
 „orans, ut ambo velint omnia mea
 „hujus diei opera ad maximam ſuam

„gloriam honoremque dirigere.
 „Quandoque eodem tempore ſpiri-
 „tum totum colligo, aliàs verò itera-
 „tò Chorum repero, venerorque il-
 „lic SS. Patronos meos cum iis Cœ-
 „litibus, quorum eo die memoria
 „agitur, uſque ad tempus Primæ,
 „Die Dominicæ colo venerorq; San-
 „ctiſſimam Trinitatem. die Lunæ
 „SS. Angelos, die Martis SS. Mar-
 „tyres, Mercurii SS. Apoſtolos, Jo-
 „vis SS. Confeſſores, Veneris Paſ-
 „ſionem Chriſti D. ac Sabbato San-
 „ctiſſimam Dominam noſtram Vir-
 „ginem MARIAM, cum S. Urfula
 „ejuſq; undecim Virginum millibus.
 „Ab hinc verſor in Prima & com-
 „muni Oratione, quâ perſolutâ vaco
 „Miſſæ audiendæ, & ſtatim ſi poſſum
 „confeſſionem obeo, ſin' verò, vado
 „& aliam diſciplinam facio. Tum-
 „que fila duco uſque ad Tertiam.
 „Dehinc ad eandem Tertiam perſol-
 „vendam pergo, neque ante ſum-
 „mum Sacrum abſolutum Choro
 „egredior. Tum pulſatur ad pran-
 „dium, ut in Cœnobiis eſt conſue-
 „tum. A prandio iterum flagris me
 „diverbero, & ſic ad Cellam regre-
 „dior, ubi cum Chriſto D. verſor, re-
 „cipioque ab eo multas gratias & fa-
 „vores, à Sanctiſſima item ejus Ma-
 „tre & compluribus aliis ſexûs titri-
 „uſque Divis, qui mihi Cœleſtes do-
 „ctrinas institutioneſque tradunt.
 „Poſt hæc vado ad Nonam, ex eaque
 „revertens rurfus aliam inſiſto mihi
 „diſciplinam. Tumque Cellam repe-
 „to, ubi uſque ad Veſperas manibus
 „operor. Poſt Veſperas iterum ad
 „Cellam redeo, maneoque cum
 „Chriſto in Spiritu collecta, exigo-
 „

Mm que

„que illic à sensibus meis rationem,
 „quá nimirum ii sese gesserint, tum
 „punio singulos juxta cujusvis delicti
 „ac reatus modum. Si fortè lingua sit
 „rea, tunc punio eam stringoque te-
 „nui carenulâ: ac denique pœna uni-
 „cuique sua est, juxta quod DEUM
 „offendit: ad hunc etiam modum
 „multo potentias animæ meæ. Me-
 „moriam increpo, quòd tam parum
 „acceptorum DEI beneficiorum
 „meminisset: Intellectum, quòd non
 „satis attentus fuerit, ac voluntatem,
 „quòd DEUM non amârît, aliqua-
 „ram delicti. Quot diebus ambula-
 „tione peragro aliquantum Purga-
 „torii, aliâ die Inferni, atque hic con-
 „spicio Infernum meis me sceleribus
 „promeruisse, videturque id mihi esse
 „nihil in consideratione, quantum
 „ego Divinum Numen offensis meis
 „læsî. In Purgatorio intueor mini-
 „mos quosque errorum lapsus terri-
 „bilibus tormentorum pœnis expia-
 „ri. Nihil dico, de damnatorum in
 „inferno ejulatu, quoniam ingenti
 „horrore illud animum concutit.
 „Nonnulli, qui me hic noverant, vi-
 „debantur me aggredi velle ac dis-
 „cerpere, in clamabantque mihi hor-
 „ribilibus cû maledictis. Visum istud
 „magnum mihi tremorem parit, perse-
 „veroque in eo terrore ac pavore lon-
 „gusculo temporis spatio, sic ut in-
 „gentes pressuras molestiasque opta-
 „tem perpeti, ne vel minimam Pur-
 „gatorii pœnarum, nedum damnato-
 „rum inferni contueri cogerer. De-
 „hinc oro alias devotas preces, cæ ubi
 „finitæ sunt, alteram flagellationem
 „instituo pergoque deorsum ad Com-

pletorium. Hunc ergo in modum, *Pœnarum*
 diem transigo. Pœnitentiæ opera, *quas de se*
 quæ exerceo sunt istæ. Aliquando *sumebat*
 gesto loricam è ferro, aliàs verò tho- *Joanna se*
 racem ferreum introrsus in modum *ries.*
 limæ, tyrocnestis aut strigilis exal-
 peratum, Nonnunquam etiam veste,
 confecta ex Onocardio, seu eo car-
 dui genere, quo lanæ ac vellera pe-
 ctuntur induor, quæ totum corpus,
 contegit, eque ejusmodi carduis cin-
 ctum gero; interdum catenas porto,
 cû ferreo cingulo scitum digitorum
 latitudine, introrsus in mucrones &
 aculeos elimato, atque ad tenes,
 corpori appresso. Dominicis diebus,
 gero contextum è juncis indumen-
 tum ad genua usque pertingens.
 Hæc veste utor diebus festis, ut eâ,
 me ratione ab aliis pœnarum eru-
 ciatibus tantisper relevem. Cibus,
 meus quandoque constar corticibus,
 malorum aurantium acidorum,
 aut frustulo panis, aut aliàs pauxillo,
 abstinenti. Triduo per hebdoma-
 dam nullo penitus vescor, nimi-
 rum Dominicâ, die Jovis ac Vene-
 ris. Hi sunt dies S. Communionis,
 quibus uti Reverentiæ Vestræ sat,
 notum, nihil omnino edere valeo.
 Quoties in Chorum advenio, præ-
 lucidum è tabernaculo Sanctissimi,
 Sacramenti radium emitti, recta-
 que cor meum petere video. Status
 animæ meæ, atque reliqua, quæ ist-
 hæc gratum in me operatur, DEO,
 sunt nota. Accuratam quoque exa-
 ctamque in eo rationem omnium in
 Divino obsequio erratorum admis-
 sorum, mihi que pro pœna non pau-
 cas impingo alapas, rogans dein-
 ceptis à DEO veniam, firmumque
 edo

„edo propositum me emendandi,
„ac eo fine Divinam expolco gra-
„tiam.

Hæc est descriptio Sor. Joannæ
quotidianarum atque usitatarum ei
exercitationum, quas ex Obedientia,
jussu sui Conscientiæ arbitri scripto
comprehendit. Nihil verò hic me-
morat de peculiaribus suis pœnitenti-
is, sed consueta duntaxat & nus-
quam intermissa, quæ in Cœnobio
erat usurpare solita adducit exerci-
tia. Nihilominus tamen ea est brevis
ejus vitæ compendii ratio, ut si tam
pigri segnesque Religiosi, qualis e-
go sum, eam in animum ferio ad-
mittamus, vitæque nostræ desi-
diam, cum concepta persuasione
nimiaque facilitate fiducia, quâ sa-
lutem nos nihilominus adepturos
confidimus, è regione locemus,
tum sanè necesse est nos aut vehe-
menti metu terroreque corripui, aut
insigniter temerarios periculique con-
temptores esse. Secundum prædi-
ctas exercitationes, suas feriæ sex-
tæ de Passione Domini Sponsa Chri-
sti constanter tenebat, de quibus
Lib. 2. cap. 11. actum: multò tamen
eas præstantius in hoc suo Religio-
so statu quam antehac peragebat,
ita ut necessarium ducamus indi-
care, qualiter in Monasterio ea in re
se gesserit, quove pacto hæc ejus
exercitatio in lucem prodierit. Non
erat id rescire facile, eò quòd Spon-
sa Christi soli Abbatisæ arcanum
hoc mysterium concediderit, quæ
feriâ 5. seu die Jovis vespere filiam
suam Joannam in Cella conclusit,

eamque solam reliquit, usque ad
quintam sextamve horam sequen-
tis diei Veneris. Tunc iterum adve-
nit Antistita ad Cellam referendam,
circa id siquidem tempus Sor. Jo-
anna iterum ad se ab illa redibat ex-
ercitatione, quam cautè admo-
dum summoque silentio institue-
bat. At verò mulierum curiosita-
tem aëremque pellere, perinde ac
cadere labor inanis est. Sancti-
moniales, quibus fortè de præ-
fatis exercitiis aliquid suboluerat,
desistere volebant, donec ea ocu-
lis conspicerent, quod etiam ab eis
non animadversis fieri potuit, eò
quòd Sor. Joanna toto exercitii il-
lius tempore ectasi abrepta esset,
uti jam ante dictum. Eo igitur pa-
cto earum complures id magna
cum admiratione perspicuè sunt con-
tuitæ, atque postmodum in Judi-
ciali processu jurato asseverarunt,
quòd ex iudiciis factis in hoc exer-
citio, agnoverint omnes passus Pas-
sionis Christi Servatoris nostri in
corpore Joannæ expressos con-
spicuosque fuisse ad sequentem mo-
dum.

Post hæc, loquuntur ipsæ, Spon-
sam Christi exercitia Passionis Spon-
si sui die Jovis circiter quintam sex-
tamque horam vespertinam inchoâs-
se: Confederat imprimis circa il-
lud tempus eratque in Spiritu ele-
vata, postmodum surrexit, Cellam-
que super genua perambulavit, at-
que ita genibus nixa, certis inter-
vallis subsistens stationem tenuit, sic-
ut

*Usitata Jo-
anna se-
ria sexta
exercitatio
eo eius
modus.*

Mm 2 que

que incurvavit corpus, ac si ante pedes cuiuspiam alterius sedentis hominis provoluta esset. Ex hisce indiciis cognoscebant Moniales, eam tunc in lotionem pedum occupatam. Hoc ubi finem accepit, stans atque erecta aliquot concinebat hymnos, uti & Christus D. post coenam pedumque lotionem fecit. Vix cantare Joanna desierat, aliquanto processit spatio, moxque constitit, & coepit contristari. Signa externa indicabant eam in summo moreore pavoreque versari. Post hac in genua procubuit, eratque trium ferè horarum intervallo in Oratione absorpta. Inter orandum nonnunquam erecta stetit, mox iterum in solum sese prostravit, ad extremum demonstrabat magnum atque lethalem agonem cum tam vehementi sanguineo sudore, ut guttæ ad terram usque defluerent, poterantque inde Sorores liquidò cognoscere, per hæc talia signa Christi Orationem in horto Olivetano repræsentari; ubi Salvator noster copiose ubertimque nostri causa sanguinem sudavit. Post hanc Orationem consurrexit illa, paulumque progressa est: tum constitit, moxque vi maxima solo afflictæ fuit, mansit tamen in facie sua composita, amabilis, atque admodum gravis: apparebat etiam tum post multas plagas ac verbera manus ei ligatas fuisse, ita ut hisce opinione Sanctimonialium, Captivitas Christi graphicè atque ad vivum repræsentaretur: dum nimium conspiciunt vultum ejus viventem atque cæruleum, subter unguis erumpentem sanguinem, & in bra-

chiis ejus quæ proximè manibus hærent, profundas apparere vibices, quæ adeò lividæ, glaucæ, atraque erant, veluti esset Joanna nostra funibus catenisque arctissimè ligata. Post tempus aliquod cernebant alteram faciei ejus maxillam altè sufflatam, tetræ atque tumentem perinde ac si terribilem eâ colaphum excepisset, quemadmodum impius Malchus Servatori nostro fecit. Ab hoc exercitio remansit illa residuo noctis in in uno Cellæ angulo tali situ, veluti si verè captiva esset. Sequenti Veneris die, tam festina & concita perambulabat Cellam suam de loco uno ad alterum Joanna, ut verè dici posset eam ab Herode ad Pilatum iter habuisse. Tandem in medio Cellæ constitit; facies verò ejus pallida macieque attenuata fuit perinde ac mortui cuiuspiam hominis. Inter hæc manus suas decussatim in Crucis modum composuit, incurvavitque corpus quasi ad humilem columnam religata esset. Tali situ longo tempore stetit Joanna; porro vultus ejus, qui initio pallidus mortis colorem gesserat, scædam quandam ac miserandam induit speciem; poterantque è pœnis ejus ac moreore Sacræ Virgines probè agnoscere Flagellationem Christi ad Columnam hisce repræsentari. Protinus verò in terram, velut animo eam linquente, corruit, brevi tamen iterum lentè ac veluti tremiscens consurrexit, humique consedit, oculos suos clausit ac manus in crucis formam composuit, coeperuntque mox è capite ejus multi sanguinis rivuli decurrere, videbaturque tum etiam quasi

quasi frequentes ei plagæ atque alapæ infligerentur. Sanctimonialium enim confessione, facies ejus tunc erat usque adeo cruenta atque tumida, ut horrore esset eam intueri, cum tamen antè pallidus inesset ei color: unde spectatrices perspicuè cognovère, Joannam tunc Coronationis imaginem formamque referre. Hoc finito exercitio, sumpsit Joanna Crucem ferream 33. librarum pondo, quæ etiam in Cœnobio hodieque perdurat, hanc suis imposuit humeris, cumque illa Cellam nixa genibus perreptavit, inter hæc verò alloquebatur Virginem MARIAM tam affectuosis renerisque verbis, ut auditoribus cordis illire potuerit. Postquam Sor. Joannæ longo tempore crucem hanc bajulans, Cellam genibus innixa obivit, relicta ferrea, ligneam Crucem sumit, quæ proposito illius servitura, ad mensuram ejus compacta erat; Hanc crucem in solum deposuit, corpusque suum desuper extendit, neque ullatenus videbatur aliter, quam quòd verè actuque ipso Cruci acclavata esset, siquidem paulò post intuebantur Moniales, qualiter Crux illa cum Joanna elevaretur, atque ita mirabiliter in aëre consisteret, ut terram neutiquam attingeret. Erat Sponsa Christi eidem affixa, profuditque totos cruoris rivos, tam è capite quam è vulneribus manuum, pedum, atque lateris; talique schemate tritum horarum spatio perduravit in Cruce. Audiebant interim Sorores quòd pro omnibus recommendatis vivis ac defunctis DEUM exoraret. Brevi post audière eandem Sororem Joannam elatâ, lugubri affectuosaq; voce que-

ruantem DEO que dicentem: DEUS meus, DEUS meus, ut quid me dereliquisti? Deinde viderunt quòd Sponsa Christi labra cum toto vultu contraheret, perinde ac si præter modum acidum aliquem amarumque potum gustasset. Postremò exclamavit Sponsa Christi Joanna voce magnâ, ac velut mortua in terram concidit. Crux verò perseveravit in aëre pendula erecta & firma. Posthæc exrexit se Sor. Joanna iterum permansitque genibus insidens; inde velum capitis apprehendit atque ad latus Crucis conversa brachium extendit, velut si flammeum illud cuiuspiam porrigeret, ad quiddam eo involvendum. Hinc cognovère Sorores, quòd Joanna velum suum Regina Cæli MARIE porrigeret ad recondendum in eo exanime corpus Sanctissimi Filii sui. Hisce igitur sic actis, mansit Sponsa Christi in se ipsa collecta, flebat amarissimè, alloquebaturque Virginem MARIAM affectu plenissimis tenerimisque verbis, atque sic permansit ad 5. circiter aut 6. horam vespertinam, tumque iterum sibi est reddita. Sub idem tempus advenit Abbâtissa, atque à sanguine ubertim à Joanna in præfatis exercitiis profuso locum purgari curavit. Christus Servator noster ex humani generis amore sanguinem suum abundanter fudit, ac multoties eodem solum rigavit, hæc verò fidelis Sponsa ejus, excellenti modo eum sequuta, ejus pariter amore sanguine suo sæpenu-mero humum perfudit.

Porro Sanctimonialiales in hisce exercitiis ac etiam post, valde notabilia quædam observârunt. Primum erat

M m 3 fin

